

Vüsal anı...

Günortaya yaxın Uzunoba gölü Günəşin zərrin şüaları altında par-par parıldayırdı. Sanki günəş bu gün bütün gücünü toplamış, ətrafın nur payını da bir neçə saatlıq onlardan əsirgəyib gölün üzərinə salmış, onu aydınlatmaqdan, parıldatmaqdan xüsusi zövq alırdı. Göl isə bu nəvazişin qarşısında səmanın mavisini yaşıla çalan sularına qatıb günəşin parlaqlığı altında elə bir rəng harmoniyası yaratmışdı ki, baxdıqca bu gözəllik qarşısında heyran qalırdı insan.

Cənnət bəzən gözlərimizin qarşısına gəlir, lakin biz onun fərqi olmur. Bəlkə də cənnətə yollanan insanlar üçün bir anlıq cənnət bu dünyaya qonaq gəlir, aparacağını da qoynuna alıb birdən qeybə çəkilir. Yoxsa hər gün gözlərimiz önündə olanlar bir anlıq nə üçün bu qədər füsün saçsınlar ki...

Uzunobaya cənnət gəlmişdi, vallah. Çimərlik ətrafındakı yaşıllıq, səmanın və günəşin sulara təması burada min bir rəng tonu yaratmışdı. Bu harmoniyayı burada istirahət edənlərin söhbətləri, gülüşləri, çal-çağırısı daha da canlandırır, gözəlləşdirirdi...

Günəşin cənnəti Uzunoba gölüne qonaq çağırmasında bir mənə gizləndirdi. Burada istirahət edənlərin heç birinin ağına gəlməyəcək bir mənə vardı həmin gün gölün sularında. Bu gözəllik nədir, heç bunu sual etməmişdim? Bu gözəlliyi duyan necə, olmuşdumu? Yoxsa hamının başı istirahətə qarışmışdı, bu gözəllik onları məst etmişdi? Nə etsinlər? Az sonra bu gözəlliyin fonunda nələrin baş verəcəyindən haradan xəbərləri olardı?..

Xəbərsizdilər, bəli. Bir az sonra hər birimizin sevdikimiz, "həyatdır" dediyimiz, bəlkə də saatlarla, günlərlə tamaşasına dayana biləcəyimiz suyun sərt üzünü də görə-cəkdi. Bu ucsuz-bucaqsız göl bizə göstərəcəkdik ki, su heç də tək baxdıqca doymadığını dəniz, göl, çay, şələlə, bulaq deyil. Göstərəcəkdik ki, heç bir alət olmadan dalğaları ilə musiqi səsləndirən, həzin bir nəغمəni qulaqlarımıza pıçıldayan sular heç də həmişə belə nəvazişli deyil, o sakit dalğalarda, o lal sükutda bir hayqırtı var... Göstərəcəkdik ki, həm də hüsnünə aşiq etdiyi bizləri bəzən sevdəsindən yanına aparmaq gücündədir...

Elə bu xoşbəxtlik, səsin-küyün qulaqba-tırıcı gurultusu anında birdən ətrafa o çal-çağırısı donduran yeni bir səs yayılır. Bir ananın övladının sulara qər q olması ilə feryadı başlayır. Bir andaca gözünün qarşısından kənarlaşan 13 yaşlı balasının sulara qər q olmasını gözləri qarşısında izləyən ananın feryadı səhərdən bəri bu gözəlliklərin fonunda istirahət edənlərin hər birinin həyəcanına çevrilir. Artıq hər kəs uşağın xilasını üçün yollar axtarır. Onu anasına qaytarmaq, bir ananın övlad itkisini yaşamaması üçün hər kəs əlindən gələni etməyə çalışır. Lakin dörd bir tərəfin su olması, tutacaq, yapışacaq bir vasitənin yoxluğu insanların çarəsizliyini nümayiş etdirir.

Kənardan heç kimin tanımadığı bir nəfər özünü şahin kimi suya atır. Artıq bu zaman ana da oğlunun yanında idi. Onu xilas edəcəkm, bilməyəcəkm düşüncəsini əsla ağına gətirə bilməyən ana xilasını üçün övladının

yanında idi. Heç kimin tanımadığı, həyatı bahasına özünü sulara qər q edən bu şəxsi hamı sanki nəfəs almadan izləyirdi. Az sonra 13 yaşlı uşağın halsız bədəni onun qolları üzərində sahilə yol almışdı. Lakin arxada bir ana qalmışdı. Övladı üçün mübarizə edən, sularla savaşıyan bir ana vardı. Övladı xilas edilərkən özü sulara qər q olmada idi. Odur ki, bu aslan igid yenidən o səmtə qayıtmalı idi. Onu sulara bir uşağın-bir həyatın xilasını üçün çağırən qeyrəti, namusu, vicdanı indi də ananın xilasını üçün geriyyə səsləyirdi. Lakin geridə tam başqa bir qarşılanma, yeni bir həyat gözləyirdi onu. Bundan xəbərsizcə igid oğlan yenidən hadisə yerinə qayıdır. Burada həm ananın xilasını, həm də onu səsləyən yeni həyatla mübarizə aparmalı idi.

...Sular onu ağışına dartır. O isə onlardan qurtulub bir qadının xilasını üçün çabalayırdı. Dörd bir yana əl atır, tutacaq bir dayaq nöqtəsi tapa bilmir. Qadının əlindən, qolundan yapışub onu suyun üzərinə dardıqca, aşağıdan daha güclü bir qüvvə onların hər ikisini özünə tərəf çəkir. Nədir bu qüvvə, nədir suların altındakı möcüzə? Bütün bunları düşünməyə vaxtı olmayan igidi yalnız bir amal düşündürür: ananı xilas edib balasına qovuşdurmaq...

Ətrafa gecə qədər qaranlıq bir sükut çöküb. Gölün dərinliklərinə doğru yol alan iki nəfəri təlaş içərisində izləyir insanlar. Nə yaxına gedə, nə kömək edə bilirlər. Gölün üzərində qorxunc bir kabus meydan sulayır. Sadəcə, kənardan seyrci olaraq donub yerlərində qalıb bu qədər insan. Gölün ortasında isə iki nəfər həyatla mücadilə edir. Bu savaş bitəcəkm? Gölmü, yoxsa bu iki nəfəri qalıb gələcək, ətrafdakıların da, gölün suları ilə mübarizə aparan qadın və kişinin də düşüdükləri yalnız bu idi...

Mübarizə isə davam edirdi. İgid qadını xilas etməyə çalışırdı. Onlar aradabir görünür, sonra yenidən gözdən itirdilər. Bir neçə dəqiqənin içərisində bu hal dəfələrlə müşahidə olunur. Lakin bir qədər sonra onlar ta görünmürlər. Deməli, onlar deyil, göl bu mübarizədə qalıb gəlmişdi. Sular daha güclü olmuşdu. Onların hər ikisini böyük qüvvə ilə özünə tərəf çəkib qər q etmişdi.

Bir anda göl sanki uğuldadı. Bu, insanların təşvişdən ucalan səsləri idi. Və bir andaca da sükut o səslərin üzərinə qalın bir pərdə çəkdi. Artıq hamı əmin idi ki, onlar batdılar, xilasları mümkün deyil.

Bayaqdan bəri göl üzərində cənnət yaran günəş də birdən-birə yoxa çıxdı. Gölün üzərinə qalın bir bulud çökdü. Bəzən təbiəti cansız, hissiyatsız hesab edənlər olur. Lakin təbiət axı canlıdır, onun da bizim kimi 6-cı, 7-ci hissi var, əvvəlcədən hissetməsi var. Elə ona görə deyildimi həmin günün günəşinin, suların gözəlliyi də... Bütün bunlar nə üçün? Sən demə buradan cənnətə doğru bir yol açılacaqmış. Həyatını ortaya qoyan, hadisədən xeyli sonra haqqında məlumat alacağımız polis nəfəri Vüsal hər kəsin gözləri önündə cənnətlə vüsal anını yaşayacaqmış. Hamı da bu anın seyrcisi olacaqmış. Həyata qayıtdığı, neçə-neçə vüsallar ardınca göndərdiyi 13 yaşının vüsalının da, özünün cənnətlə vüsalının da şahidi olacaqmış buradakilər...

Ürəklərimizi alt-üst edən hadisədən iki gün keçib. Axşamdır. Xəbərlərə nəzər salıram. Qarşıma Prezident İlham Əliyevin Naxçıvandakı Uzunoba gölündə boğulan uşağı xilas edən mərhum polis Vüsal Quliyevlə bağlı imzaladığı Sərəncam çıxır. Sərəncama əsasən, öz həyatı təhlükə altında olduğu halda insan həyatını xilas etdiyinə görə polis baş serjantı Vüsal Əbülfəz oğlu Quliyev "İgidliyə görə" medalı ilə təltif edilib (ölümündən sonra).

Ürəyim qürur hissi ilə dolur. İki gün öncə baş verən hadisə nə qədər ağır, kədərli idisə, Vüsalın ölümündən sonra təltif edilməsi bir o qədər qürurludur. Çünki Vüsal orada Azərbaycan polisinin rəşadətini göstərdi. Üni formada olmayan, insanların arasında ailəsi ilə birlikdə istirahət edən bir nəfərin təhlükə anında suya şahin kimi sıçraması onun cəsarəti, vətəndaş qayəsi idisə, bir də polisə məxsus vicdanı, namusu idi. Etməyə də bilirdi. Lakin içindəki vicdanla hadisəyə bir polis əməkdaşına layiq münasibəti qatdı. O, 13 yaşlı uşağı xilas etdi, lakin anasını və özünü xilas edə bilmədi. Həyatı sulara qər q

oldu. Ailəsi onu itirdi. Vicdanını vəzifəsi ilə birgə insan həyatının xilasına verdiyi üçün həyata "əlvəda",- dedi...

Bütün bu fikirlər fonunda gözlərim önündə Azərbaycan polisinin ümumiləşmiş obrazı canlanır. Düşünürəm: bax polislərin hər biri bu cür qəhrəmandır. Dəfələrlə onların şücaətini, igidliyini şahidi olmuşuq. Onlar ölkəmizin əmin-amanlığını belə qoruyurlar. Asayışı belə mühafizə edirlər. Onların hər biri vətəndaşımızın xilaskarıdır. Harada təhlükə varsa, Azərbaycan polisi oradadır. Vəzifə başında, təhlükəsizlik axtarışında, xilasetmədədir. Gecəsi-gündüzü, istirahət saati yoxdur onların. Daim iş başındadırlar. Vüsal kimi onların hər biri bizim üçün canlarından keçərlər. Çünki damarlarında azərbaycanlı qanı axır, həm də müstəqil ölkəmizdə yetişmiş vətənpərvər gənclərdir.

Onlar DİN-nin 100 illik yolunu fəth edə-gəliblər. DİN-nin təlimləri ilə nümünəvi polis əməkdaşlarına çevriliblər. Odur ki, Azərbaycan polisini sevirik, onlara böyük sayğı və hörmətimiz var.

...Vüsal, səninlə qürur duyuruq. Sən əsl polis nəfərinin obrazını yaradıb, gənclərimizə nümünə qoyub dünyadan köçdü. Ailən bize, dövlətimizə əmanətdir. Sənin haqqında hələ uzun illər danışacağıq. Çünki sən özün haqqında qürurlu bir tərcümeyi-hal yazdın.

Su həyatdır, gözəllikdir, romantikadır... Lakin həm də ölümdür, fəlakətdir... Bunu əsla unutmayaq. Hər il neçə-neçə insan həyatı dalğalarda sonlanır. Vüsalın, 13 yaşlı uşağın anası Səadət xanımın həyatı kimi. Belə isə okeanları, dənizləri, gölləri, çayları, şələlələri, bulaqları sevdikimiz kimi, həyatımızı onlardan da çox sevək, qoruyaq. Çünki yaşamaq gözəlliklərə baxmaqdan, gözəlliklər içərisində olmaqdan daha gözəldir...

Mətanət Məmmədova